

med faa Ord, nemlig, at den naturlige Forbindelse mellem de to Love medfører, at denne naturlige Forbindelse udtrykkes gennem en Bestemmelse i Loven, og det Punkt, hvor denne naturlige Forbindelse navnlig træder frem, er den finansielle Side. Altsaa, Meningen med Sammentoblingsbestemmelsen — som jeg vil kalde den, for at bruge det Udtryk, som er blevet almindelig benyttet — er den, at man naturligvis ikke vil give denne Lov sin endelige Skikkelse, uden at man samtidig har Garanti for, at Udgifterne paa den anden Lov til Forsvarsvæsenet holdes indenfor en saadan Grændse, at den samlede Udgift til Forsvarsvæsenet ikke overstiger, hvad man hidtil har anset for at være den Grændse, som den ikke bør overstige. Dette er den væsentlige Betydning af Sammentoblingsparagrafen; derom tror jeg, at der aldrig har været nogen som helst Tvivl. Naar nu det ærede Medlem erklærer, at han vil stemme imod, at de to Love sættes i Forbindelse, altsaa paa dette Punkt med sine Meningsfæller vil fravige Thingets tidligere Standpunkt og Beslutning ved 2den Behandling, kan jeg ikke forstaa det paa anden Maade — jeg maa nødvendig forstaa det saaledes — end, at det ærede Medlem paatager sig den Garanti, som ligger i Sammentoblingsbestemmelsen, at han paatager sig at sørge for, at Hærløven ikke kommer til at medføre større Udgifter, end at den i Forbindelse med den Søværnslov, som nu kommer til at gaa igennem som Følge af, at det ærede Medlem ikke vil have nogen Sammentoblingsbestemmelse, ikke bliver dyrere, end hvad det ærede Medlem idetmindste ved 1ste og 2den Behandling holdt paa burde være Grændsen for, hvad Udgifterne til Forsvarsvæsenet bleve her i Landet. Jeg tror nok, at det havde været endel lettere for det ærede Medlem at sikkre sig dette, naar han havde beholdt Sammentoblingsparagrafen; men naar det ærede Medlem ikke vil det, men vil paatage sig Ansvar for at give Loven nu uden Videre, idet han fortrøster sig til ved sin Indflydelse at skulle være istand til siden at holde Udgifterne til Hæren nede eller istand til at bevirke, at den nuværende Hærløve bliver afløst af en anden Hærløve, der er lige saa meget billigere, som den nye Flaadelov er dyrere — naar det ærede Medlem vil det, saa kan jeg ikke sige Andet, end at det maa det ærede Medlem selv om, men vi agte ikke at dele dette Ansvar med ham. Vi

maa fastholde det Standpunkt, som det ærede Medlem tidligere har indtaget sammen med os, og som er Thingets gamle Standpunkt paa dette Omraade. For imidlertid endnu at gjøre det muligt for dem, der maatte ville følge det ærede Medlem paa den efter min Mening meget farligere Vej at stemme imod Sammentoblingsparagrafen, efter at jeg har tilladt mig at udtale her, at der ikke er noget Saad om, at de Herrer ville kunne sætte de Forslag igennem ved 3die Behandling, som de ikke kunde sætte igennem ved 2den Behandling, men som dog nære nogen Tvivl, og som ønske først at se Sagen an, have vi stillet et Forslag, som vil blive afføret til Slutning, hvorved det vil blive muligt for dem, der holde paa, at Udgifterne til Hær og Flaade ikke må overstige den samlede Sum, der nu udgives, i Lovsform at faae en Sikkerhed derfor. Ved nemlig at stemme for den Bestemmelse, der fastsætter, at denne Lov først træder i Kraft, naar der er kommet en ny Lov om Hærens Ordning, der i Forbindelse med denne Lov bevirker, at Udgifterne til Hær og Flaade blive under den Sum, som her er nævnt, opnaar man denne Sikkerhed. Den her nævnte Sum er anført efter de Beregninger, som findes afgivne i Betænkninger over den Hærløve og Flaadelov, som nu gælder. Den Beregning, som findes meddelt i Hærløven, gaar ud paa, at Hærløven medfører en Udgift af omtrent 8½ Million Kr., og denne Sum, lagt sammen med den Angivelse, som findes meddelt af Ordspøreren og er tiltraadt af Udvalget, ligesom den findes i flere Betænkninger, om hvad Flaadeloven vil koste, giver den Sum, som her staar. Følge Betænkning over Hærløven er nemlig den samlede Udgift til Hæren for Tiden, naar den nugældende Lønningslov og Finantsloven for 1879—80 § 22 benyttes som Udgangspunkt, 8,538,000 Kr., og disse 8,538,000 Kr., lagte til den Sum, der for Tiden udgives til Flaaden, hvilket er 4,249,000 Kr., samt dertil lagt de 375,000 Kr., der er den Forhøielse i Udgifterne til Søværnet, som Flaadeloven saaledes, som den er vedtagen ved 2den Behandling, vil medføre, giver den Sum, som her er opført: 12,787,000 Kr. Der er vistnok adskillige ærede Medlemmer, som finde, at denne Sum er for høi, og jeg for mit Vedkommende vil paa ingen Maade ved at stille et saadant Ændringsforslag binde mig til at gaa dertil, og det er derfor ogsaa ud-